

СТАНОВИЩЕ**от****проф. д. изк. Чавдар Попов****за дисертационния труд на Мила Старейшинска-Ангелова****на тема: „Принципи на формиране на колекцията на Пеги Гугенхайм. От галерист към колекционер (1938-1948)“****за присъждане на образователната и научна степен: „ДОКТОР“**

Дисертационният труд на Мила Старейшинска-Ангелова, озаглавен „Принципи на формиране на колекцията на Пеги Гугенхайм. От галерист към колекционер (1938-1948)“ се състои от увод, три глави, заключение и библиография в обем от 212 страници плюс дванадесет приложения, които съдържат цитати, документи, факсимилета, фотографии и различни други изворови материали, имащи отношение към разглежданата тема.

Проблематиката, предмет на настоящата разработка, можем да кажем, е практически недокосната от съвременното българско изкуствознание. На базата на един изключителен по своята значимост отделен случай (*case study*), се извеждат изводи и заключения, чиято значимост далеч надхвърля рамките и обхвата на конкретната личност на Пеги Гугенхайм като галерист и като колекционер на произведения на изкуството. Сред мотивите и причините да се заеме с тази тема, които авторката очертава в увода, логично и убедително са изтъкнати и допълнителни доводи, които имат отношение към някои тенденции и особености на съвременния художествен живот у нас. Същевременно подобно проучване е важно също така и от гледна точка на многобройните бели полета, които все още съществуват в родната специализирана книжнина по отношение на колекционерството, търговията с произведения на изкуството и системата на частните художествени галерии.

В увода, наред с отбелязаното, са формулирани целите и задачите, очертана е методологическата рамка на изследването, прецизирани са обхватът и насоката на разработката.

В хода на изложението Мила Старейшинска-Ангелова диференцира, така да се каже, двете основни „хипостази” на Пеги Гугенхайм като галерист, от една страна, и като колекционер, от друга. Въпреки че тези два аспекта са взаимосвързани, намирам, че така построен, текстът дава възможност на читателя още по-ясно и подредено да се състави възможно по-пълна представа за специфичните особености на всяка една от тях. Повествованието, което естествено надхвърля характеристиките на едно хронологично разгръщане на факти, личности и събития, очертава проблематиката на фона на насоките и тенденциите в тогавашния художествен живот на Франция, Англия и Съединените щати. Така конкретният казус е поместен в относително широк художествен и културологичен контекст. В този смисъл намирам за напълно обосновано прилагането от страна на дисертантката на културно-историческия подход. Същевременно от същество значение за проясняването на общата картина са и „микроанализите”, които авторката прави на базата на много доброто познаване на специализираната литература и в частност на базата на точните и всеостранни наблюдения на личностните характерологични особености на своята героиня.

Мила Старейшинска-Ангелова е прегледала и усвоила по същество огромен обем от сведения, разпръснати по различни издания, някои от които труднодостъпни днес. За това ѝ помага, естествено, нейната специализация в музея на Пеги Гугенхайм във Венеция. Наред с това обаче от значение е и отличното владение на английски език, както и умението ѝ да селектира онова, което има пряко значение към разглежданата тема.

Дисертационният труд е изграден на базата на една добре разгърната последователност, която има своята вътрешна логика и освен че проследява в детайли основните моменти във визираното десетилетие (1938-1948) позволява на читателя да се ориентира в многобройните пътища и разклонения на модерното изкуство. Текстът се отличава и с твърде висока информационна наситеност, социализирайки редица факти и сведения, без които трудно бихме могли да реконструираме картината на изкуството от първата половина на 20 в.

Авторефератът отразява вярно съдържанието на дисертационния труд и е написан според изискванията.

В заключение, като има пред вид всичко казано дотук, считам с пълна убеденост, че на Мила Старейшинска-Ангелова следва да бъде присъдена образователната и научна степен „Доктор”.

проф. д. изк. Чавдар Попов